

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en de status in moord

Deel 11 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en de status in moord is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2024 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Dylanleagh|Pixabay
ISBN: 978-94-92715-75-3 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-76-0 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1

Ruben Klaver, de jonge rechercheur van de regionale politie-eenheid Rotterdam, stapte met een nors gezicht de onderzoekkamer binnen en hing zijn druipende parka wat ruw aan de kapstok. Toen hij naar zijn bureau sjokte, kwam er over zijn lippen slechts een vermoeide, gemompelde groet.

Vanachter zijn bureau wierp Lucien de Klerck een blik op de klok en zag dat hun dienst reeds een kwartier geleden was aangevangen. Geamuseerd keek hij zijn jonge collega aan.

‘Goedemorgen, Ruben,’ sprak hij uitbundig blij. ‘Jij leerde me eens een wijs Fries gezegde. Hoe luidde het ook alweer? Iets met ’s ochtends laat, de hele dag laat.’

Een glimlach brak door op Klavers gezicht.

‘Moarns let, de hiele dei let. Een spreuk die Josina mij leerde. Als ik het mij goed herinner, gebruikte ik hem bij die gelegenheid heel toepasselijk, aangezien jij een paar uur te laat kwam.’ Hij maakte een weids gebaar naar de klok. ‘Zo beroerd deed ik het vandaag toch niet?’

De Klerck glimlachte.

‘Gelukkig is er niets mis met je geheugen. Beroerd weekend achter de rug?’

Klaver haalde de schouders schokkerig op.

‘Ons televisiesignaal lag eruit. En niet alleen bij ons, bij de hele straat.’

‘Lang?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Zaten jullie lang zonder televisie?’

Klaver briepte.

‘Sinds zaterdagavond. En het is nog niet verholpen. Zondagmiddag zocht ik contact met de kabelmaatschappij via hun chatrobot. Die kon me niet helpen. Daarna chatte ik met een echt mens, een medewerkster die me aansprak alsof ik haar vriendje was.’

‘Je bedoelt... zonder de beleefdheidsvormen in acht te nemen.’

‘Juist. En telkens moest ik minutenlang wachten op haar reacties.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Was ze met iets anders bezig?’

‘Ja, dat zal wel de verklaring zijn. Ze stelde de stomste vragen. Hoe lang is jouw kabel, Ruben?’ Hij maakte een geïrriteerd gebaar. ‘Geen flauw idee. Bij ons is het allemaal keurig ingebouwd in een kast. Ik typte dat antwoord. Is de kabel langer of korter dan een meter, vroeg ze pas een volle twee minuten later.’

De Klerck grijnsde.

‘Legde je niet uit dat de burens met hetzelfde probleem kampen?’

‘Meteen, nog voor ze over die stomme kabel begon,’ riep Klaver verontwaardigd. ‘Dat kind wist van toeten noch blazen. Na goed twintig minuten zei ze dat ze een melding ontving. Er was in Wadinxveen een storing. Ja, hallo zeg, alsof ik dat nog niet wist.’

De Klerck schoot in de lach.

‘Die was ook niet erg uitgeslapen.’

‘Weet je wat ik nog het ergerlijkst vond? Ik besloot de kabelmaatschappij te bellen. De medewerker die ik aan de lijn kreeg, wist allang van die storingsmelding. Die was al twaalf uur daarvoor gedaan.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen op.

‘Maar jouw chatmedewerkster wist zogenaamd van niets?’

Klaver gebaarde wrevelig.

‘Ik vermoed dat ze een studente is die op kosten van haar baas tegelijk met haar hoofd in de studieboeken zit.’

‘En intussen is het probleem nog niet verholpen?’

‘Nee. Dus vanochtend belde ik opnieuw. Ook weer zo’n medewerkster die niet alles op een rijtje bleek te hebben.’ Klaver zuchtte ontmoedigd. ‘Waar zijn de tijden gebleven dat medewerkers van bedrijven hun klanten serieus namen?’

De Klerck glimlachte.

‘De klant is koning, zo luidde eens het devies.’

‘Ja. En daarbij hoorde een bepaalde hoffelijkheid, die je het gevoel gaf belangrijk te zijn. Nu verschuilen mensen zich achter voornamen en ze spreken je aan met je voornaam, alsof we allemaal vriendjes zijn en de familienaam er niet toe doet. Ik ben best trots op de naam Klaver. Die naam verbindt mij met mensen die mij dierbaar zijn.’

De Klerck knikte goedkeurend.

‘Vroeger waren er gezagsverhoudingen,’ zei hij. ‘En de oudere medemens werd automatisch met meer egards bejegend en genoot enig gezag.’

Klaver grijnsde.

‘Precies.’

De Rotterdamse speurder keek zijn jonge collega spottend aan.

‘Niet dat jij op jouw leeftijd er al aanspraak op kan maken.’

Klaver grinnikte kort.

‘Maar je begrijpt wat ik bedoel. In de bus opstaan voor een oudere reiziger vond men toen heel gewoon. Niet dat ik vroegere tijden wil idealiseren. Je had bevoorrechte posities voor de adel en welgestelde lieden. Vriendjespolitiek regeerde. Arbeiders stonden laag op de maatschappelijke ladder.’

De Klerck maakte een breed gebaar.

‘Vriendjespolitiek is van alle tijden. Mijn vroegere buurmeisje hoorde ik daar steen en been over klagen. Ze schrijft boeken, maar alle media laten ze links liggen. Hun aandacht gaat uitsluitend uit naar boeken van de grote uitgeverijen.’

‘En zij zit bij een klein uitgeverijtje?’

‘Precies. In de mediawereld lijkt het alsof de commerciële elite als een soort nieuwe adel de dienst uitmaakt, de rest... het vroegere gepeupel... telt enkel mee als toeschouwers, bewonderaars. Het draait om commerciële belangen van grote bedrijven en de status van media, hun prestige, niet journalistieke integriteit. Toch schrijft zij echt leuke...’

De Klerck maakte de zin niet af. Een mannetje in een protserig zijden pak met vlinderstrik stapte de recherchekamer binnen. Met kleine, parmantige stapjes naderde hij het bureau van De Klerck. Het was commissaris De Froideville.

De Klerck rechtte onmiddellijk zijn rug en keek een tikkeltje bezorgd op.

‘Ik ben gebeld door de officier van justitie,’ sprak de bureauchef uit de hoogte. ‘Hij maakte de wens kenbaar dat ons bureau een zaak overneemt van de zeehavenpolitie. Een... eh, verdacht sterfgeval. De Klerck, je moet je zonder uitstel melden bij inspecteur Landman in de Veerhaven. Jij en ook... eh, Klaver.’

De Klerck parkeerde pal voor het monumentale Westerkadehuis. Alvorens het portier open te drukken, trok hij de capuchon van zijn waxjas over zijn hoofd, aangezien de niet-aflatende zuidwestenwind de regen fel opjoeg.

De gehele rijbaan tot even voorbij de bocht naar de Westerkade was afgezet. De barre weersomstandigheden hadden echter een gunstig effect op het aantal toeschouwers dat vanachter het lint de verrichtingen van de politie volgde. De weinigen die zich toch op straat waagden, waren gehuld in degelijke regenkleding of klemden zich wanhopig aan paraplu's vast. Een bebaarde man met een zilverkleurige ring door een neusvleugel droeg een gele zuidwester en dito regenjas die glommen van het hemelwater.

Met Klaver slenterde De Klerck via het zebrapad naar de wallenkant. Met de wind in de rug liet de Rotterdamse speurder zijn blik dwalen door de haven, die hij goed kende, ofschoon het vele jaren geleden was dat Annie en hij met hun woonschip hier aanmeerden. Ook toen lag er al deze imposante vloot van historische schepen, elk met een eigen bijzondere geschiedenis en een tweede, derde of zelfs vierde leven. Zoals de Lammie, de vroegere viskotter, vervolgens een berucht smokkelschip voor hasjesj, daarna een woonschip en nu een bed & breakfast. Verder lagen er enkele moderne jachten.

In het uiterste noorden dobberde het vroegere Bureau der Rivierpolitie Rotterdam, het tegenwoordige havenkantoor, waarin de havenmeester zetelde. Daarachter, en op de achtergrond, rees de meer dan tweehonderd meter hoge Zalmhaventoren op. Naar rechts zag De Klerck over het water van de Nieuwe Maas de vertrouwde Erasmusbrug en de hoogbouw op de Kop van Zuid. Hij knikte goedkeurend. Dit was voorwaar geen slechte plaats om aan te meren. De toegang vanaf de kade tot de haven was voor onbevoegden afgezet met een solide smeedijzeren hekwerk, aan de bovenkant afgewerkt met venijnige punten. Het hek kon weliswaar op slot, maar voor lieden met onzuivere bedoelingen vormde het geen onoverkomelijk obstakel.

Bij de toegangspoort stond een agente van de zeehavenpolitie. De klep van haar petje bood haar gezicht niet afdoende bescherming tegen de regen, welke haar gelaat deed glimmen.

Ze zette een stap naar voren.

‘Kobus Landman verwacht u beneden.’

Ze gebaarde naar het lange plankier, ingeklemd tussen witgekopte meerpalen, waaraan de schepen vastlagen.

De twee rechercheurs daalden af.

Een lange man met gitzwart, glanzend haar en heldere bruine ogen wachtte hen op de steiger op. De Klerck herkende Kobus Landman, van de rechercheafdeling van de zeehavenpolitie, met wie hij dikwijls had samengewerkt. De regen scheen hem weinig te deren.

‘Luuk, Ruben,’ riep hij hartelijk. ‘Welkom in de Veerhaven. Ik heb hier een mooi klusje voor een stelletje ouwe landrotten als jullie.’

De Klerck knikte hem vriendelijk toe.

‘Een moord?’

‘Daar lijkt het verdacht veel op.’ Landman trok een verongelijkt gezicht. ‘Zoiets past toch niet in mijn straatje? Jullie beschikken over de kennis en ervaring om zo’n klus te klaren, zoals jullie lieten zien bij die dooie rapper*.’

De Klerck wees naar het water. Direct naast de Lotos, een logger uit 1910, steeg een slanke mast uit het water op. Slechts de tuigage gaf een indicatie van de afmetingen van het gezonken vaartuig. De Klerck schatte de lengte inclusief de boegspriet op ruim twintig meter.

‘Wat is hier gebeurd?’

‘Zoals je ziet... een zeiljacht is tot zinken gebracht. Opzettelijk, naar ik meen. Als het schip was aangevaren en daardoor gezonken, dan zou het nog vastliggen. Maar de dader maakte eerst de trossen los.’

‘Hoe liet hij het schip zinken?’

Kobus Landman maakte een achteloos gebaar.

‘Daar zijn we nog niet zeker van.’

‘En de opvarende?’

‘Kon haar schip niet verlaten. Onze duikers hebben vastgesteld dat haar lichaam zich nog aan boord bevindt. Het lijkt erop dat de deuren die toegang geven tot de stuurhut dicht zijn gekit om te voorkomen dat zij zou ontsnappen.’

---

* *Zie Rechercheur De Klerck en moord in scène*

‘Hoe laat is het gezonken?’

Landman haalde de schouders op.

‘Volgens een buurtbewoonster was er om één uur vannacht nog niets aan de hand. Dat is alles wat ik weet.’

‘Je hebt dan al buurtonderzoek verricht?’

De zeehavenrechercheur schudde glimlachend zijn hoofd.

‘Die bewoonster kwam spontaan naar mij toe. Voor mij was de melding van de duikers de aanleiding om te verzoeken om jullie assistentie. Helaas beschikt de haven maar over één beveiligingscamera.’ Hij wees richting het havenkantoor.

De Klerck wendde zich tot Klaver.

‘Doe met een paar agenten in de buurt navraag of iemand wat heeft gezien of gehoord. En let erop of er camera’s hangen die zicht bieden op de haven.’

De jonge rechercheur knikte instemmend en liep naar de uitgang.

‘We wachten intussen op de komst van de drijvende bok en pontons om het schip te lichten en af te voeren voor verder onderzoek,’ merkte Landman op. ‘De havenmeester van dienst kan je meer vertellen over het vermoedelijke slachtoffer.’

Hij gebaarde naar achteren. Een mollige man in een windjack en met een schipperspet op het hoofd knikte de nieuwkomer kortaf toe. De Klerck kende hem niet.

‘Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt,’ klaagde de havenmeester.

‘Een aanvaring, ja, dat komt soms voor. Een... eh, persoonlijke aanvaring tussen schippers onderling... het kan altijd gebeuren. Maar dit...’ Hij gebaarde heftig naar de mast. ‘Het moet niet gekker worden.’

Troosteloos staaarde hij in het water.

‘Hoe heet het slachtoffer?’ vroeg De Klerck.

De havenmeester keek op.

‘Duetz... Ismene Duetz. Ze lag hier sinds een dag of vijf.’

‘Hoe laat ontdekte u dat haar jacht was gezonken?’

De havenmeester trok een pijnlijke grimas.

‘Veel te laat. Eigenlijk pas toen er al naar die arme mevrouw was geïnformeerd. Ze verscheen niet op een afspraak. Gewoonlijk maak ik ’s ochtends een ronde door de haven. Vanwege de hevige regenval stelde ik die uit.’ Hij wees naar de uiterste hoek van de

haven. ‘Vanuit mijn kantoortje kan ik de haven grotendeels overzien, maar met die regen...’

De Klerck knikte begrijpend. De man had er geen trek in gehad om een ronde te maken. Onder normale omstandigheden zou dat geen probleem zijn geweest. Een gezonken schip verwachtte je immers niet.

‘Wie informeerde er naar haar?’

‘Dat was haar broer, IJsbrand Duetz. Hij belde een goed uur geleden.’

‘Waar woonde ze?’

De havenmeester fronste zijn wenkbrauwen.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou, het is niet toegestaan het zeilschip als woonplaats te laten registreren. Ik meen dat dit in het reglement van de haven... eh, expliciet is vastgelegd. Ze moet dus de beschikking...’

Hij onderbrak De Klerck.

‘Zover ik weet, is dit haar enige adres. Zij lag in scheiding. Ze leefde tijdelijk aan boord terwijl ze zocht naar een nieuwe woning.’

‘Dat was geen probleem?’

‘Nee. Vanwege de... eh, uitzonderlijke omstandigheden. Mevrouw Duetz zit... eh, zat, in het bestuur van de Zuid-Hollandse Zeezeilersvereniging. Zij kon daardoor een beroep doen op invloedrijke lieden, die het bestuur van de Veerhaven op andere gedachten brachten. Het zeilwereldje is een klein wereldje.’

De Klerck knikte instemmend. Hij kende die vereniging wel, die bekend stond om haar exclusieve karakter en zeiljachten in de duurste prijsklassen. Die elite vormde inderdaad een klein wereldje van ons kent ons.

‘Was zij door haar ex uit huis gezet?’

‘Dat kunt u beter aan haar broer vragen,’ sprak de havenmeester voorzichtig. ‘Ik hoorde enkel geruchten, waarover ik me liever niet uitlaat.’

‘Hebt u geïnformeerd of andere gebruikers van de haven iets hebben vernomen?’

Hij duwde de mouw van zijn windjack wat op en veegde met de droge mouw van zijn trui de regen van zijn wangen. De neerslag leek iets af te nemen.

‘Vanzelfsprekend. Zodra ik zag dat het schip was gezonken, ben ik met de anderen in gesprek gegaan. Daar is niets uitgekomen.’

‘Geen getuigen?’

‘Geen enkele.’

‘Maar zij kenden mevrouw Duetz wel?’

‘Vanzelfsprekend,’ antwoordde de havenmeester opnieuw.

‘Hoe reageerden zij op het nieuws?’

‘Wat denkt u?’ reageerde hij retorisch. ‘Geschrokken, dat spreekt vanzelf.’

‘Niemand kwam met een verklaring?’

‘Nee.’

‘Speelden er conflicten?’

De havenmeester schudde zijn hoofd.

‘Daar is mij ook niets van bekend. Mij ontgaat meestal niet veel.’

Hij gebaarde mistroostig naar de mast. ‘Behalve dit dan.’

Een duiker, nog druipend van het rivierwater en met de duikbril op het voorhoofd, stapte uiterst behoedzaam op zijn vinnen naderbij.

‘Naar het zich laat aanzien,’ rapporteerde hij aan Landman, ‘is het schip volgelopen doordat er op strategische plekken gaten in de romp zijn geboord.’

‘Het werk van iemand met kennis van zaken?’

‘Ja. Hiervoor heb je een speciale accuboormachine nodig, geschikt voor gebruik onder de waterspiegel. Het schip is in een paar minuten gezonken.’

De zeehavenrechercheur keek De Klerck ernstig aan.

‘Een gluisperige moordmethode. Anoniem en laf. Door zo te handelen, hoefde hij zijn slachtoffer niet onder ogen te komen.’

De Rotterdamse speurder blikte huiverend naar de mast.

‘Een akelige manier om te sterven,’ stemde hij in. ‘Het slachtoffer was zich wel bewust van haar naderende verdrinkingsdood, maar doordat alle uitgangen waren geblokkeerd, kon zij niet ontsnappen.’

Landman knikte somber.

‘Haar jacht werd haar doods-kist.’